

Пролог

2007

К оли він вийшов з ванної, вона вже прокинулась і, спершись на подушки, гортала туристичні брошури, що лежали поруч. Одягнена в одну з його футболок, вона схилила набік голову. Довгі скуйовджені пасма ліниво спадали на ліжко, нагадуючи йому про попередню ніч. Отак стояв він і, витираючи рушником волосся, насолоджувався короткочасним спогадуванням.

Та ось вона відводить очі від читання й супитьсья. Літа її, можливо, не ті вже, щоб так поводитись, однак почали вони зустрічатися геть недавно, тому все це ще видається милим.

— Невже нам і справді треба дертися в гори чи виснути над проваллями? Це наша перша спільна повноцінна відпустка, а тут немає жодної поїздки, у якій не потрібно було б кидатися звідкись чи — вона вдає, що її сіпнуло, — носити фліс.

Потому кидає буклети на ліжко, випростує над головою руки й хрипким від безсонних годин минулої ночі голосом каже:

— А як щодо розкішного SPA-центру на Балі? Лежали б собі любісінько на пісочку та пустували, розслаблялися б ночами довгими.

— Такий відпочинок не про мене. Мені потрібно щось робити.

— Наприклад, стрибати з літака.

— Не критикуй, допоки сама не спробуєш.

Вона кривиться.

— Якщо ти не проти, я ще покритикую.

Злегка волога сорочка пристає до його шкіри. Він проводить гребінцем по волоссю і вмикає мобільник: на маленький екран одразу вискакує список повідомлень.

— Гарзд, — каже він. — Мушу йти. А ти поснідай.

Він нахиляється над ліжком, щоб поцілувати її. Від неї віє теплом, парфумами й відвертою сексуальністю. Він вдихає аромат волосся на її потилиці й на мить збивається з думки, коли вона обхоплює руками його шию та тягне в ліжко.

— Ми все ще кудись їдемо на ці вихідні?

Він неохоче вивільняється.

— Все залежить від тієї угоди. А там поки що не зовсім ясно. Я й досі ще можу поїхати до Нью-Йорка. Так чи інакше у четвер ми з тобою десь повечереємо, еге? Вибір ресторану за тобою. — Він тягнеться по свою шкіряну мотоциклетну форму, що висить на дверях.

Вона звужує очі.

— Вечера. З містером Блекберрі¹ чи без нього?

— Що?

— У товаристві містера Блекберрі я почувуюсь зайвою. — Вона копилить губки. — Таке відчуття, немовби існує хтось третій, хто претендує на твою увагу.

---

¹ *BlackBerry* — марка телефона. (Тут і далі прим. пер.)

— Я увімкну беззвучний режим.

— Вілле Трейнор! — скрикнула вона. — Ти ж маєш його хоч іноді вимикати!

— Я вимкнув його минулої ночі, хіба ні?

— Бо я добряче натиснула на тебе.

Він усміхається:

— Он як ти це називаєш тепер, — і натягує шкіряні штани. Нарешті Лісса втрачає владу над його уявою. Він перекидає через руку мотоциклетну куртку й, пославши її повітряний поцілунок, виходить з кімнати.

На його «блекберрі» двадцять два повідомлення, найперше з яких надійшло о 3 год. 42 хв. з Нью-Йорка. Якась правова проблема. Він спускається на підземну автостоянку, намагаючись ознайомитися з нічними новинами.

— Доброго ранку, містере Трейнор!

Охоронець виходить зі своєї кабінки, яку облаштовано так, неначе стояла вона десь надворі серед усілякої погоди. Вілл за звичкою зводить очі на систему відеонагляду, розглядається на лискучі бампери автомобілів вартістю 60 тисяч фунтів, які ніколи не брудняться, й укотре запитує себе подумки, що робить він тутечки від самого рання.

Відтак одягає шкіряну куртку.

— Як там надворі, Міку?

— Жахливо. Лле як з відра.

Вілл зупиняється.

— Он як. Погода не для мого байка?

Мік хитає головою.

— Ні, сер. Хіба що він у вас на надувних подушках. Або ж ви шукаєте смерті.

Вілл дивиться на свого мотоцикла, тоді знімає рукавиці. Хоч би що про нього думала Лісса, він не той чоловік, який зайвий раз ризикує. Потому відмикає багажник мотоцикла, кладе туди рукавиці, замикає його й кидає Мікові ключі. Той легко ловить їх однією рукою.

— Просунь під мої двері, гаразд?

— Без проблем. Викликати вам таксі?

— Та ні. Обидва змокнемо.

Натисканням кнопки охоронець відсовує автоматичну решітку, й Вілл виходить надвір, піднімаючи руку на знак подяки. Надворі ще темно, гримить, а Центральним Лондоном вже повільно тягнуться валки автівок, дарма що немає ще й пів на восьму. Вілл піднімає комір і прямує вулицею до переходу, де легше ввіймати таксі. На дорогах калюжі, сірими полісками виграє дзеркальний тротуар.

Забачивши людей у костюмах на краю тротуару, він роздратовано мугикає: «І відколи це весь Лондон почав прокидатись так рано?» Кожен тієї миті міг думати те саме.

Вілл дивиться, де краще стати, аж раптом дзвонить його мобільник. Це Руперт.

— Я вже в дорозі. Намагаюсь таксі зловити.

По той бік дороги він уздріває таксівку з помаранчевим вогником, вона наближається. Вілл прямує до неї, сподіваючись, що більше її ніхто не помітив. Повз мчить автобус, за ним вищить гальмами вантажівка, приглушуючи Рупертові слова.

— Не чую тебе, Рупе. — Вілл намагається перекричати дорожній шум. — Повтори ще раз. — Затримавшись

на мить на острівку безпеки, поки повз нього потоком плинуть машини, він бачить тьмяне помаранчеве світло й піднімає вільну руку, сподіваючись, що таксист розгледить його крізь зливу.

— Зателефонуй Джеффові в Нью-Йорк. Він ще не лягав, чекає на тебе. Ми намагалися зв'язатися з тобою вночі.

— А що там?

— Юридична перепона. Два пункти в розділі їм не підходять. Підписи... документи...

Голос у телефоні заглушає шипіння шин на вологій дорозі якогось авта.

— Я не розчув.

Водій таксі помітив його. Машина поволі гальмує, піднявши стовп води в калюжі, та зупиняється на протилежному боці дороги. Трохи далі від себе він помічає чоловіка, який розчаровано сповільнює свій біг, збагнувши, що Вілл дістанеться до автівки раніше. Він відчуває невеличкий тріумф.

— Слухай, нехай Келлі покладе документи на моєму столі! — кричить він. — Я буду за десять хвилин.

Швидко роззирнувшись, він пригинає голову і пробігає останні кілька кроків до таксівки. Слово «Блекфраерз»¹ вже готове злетіти з його вуст. Дощ затікає у шпарку між коміром і сорочкою. Доки Вілл добереться до офісу, змокне як хлюща, дарма що під дощем йому дорога недовга. Доведеться, певно, відправити секретарку по суху сорочку...

---

¹ Блекфраерз — район у Лондоні.